RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
11. juli 2000 *

I sag T-35/00,

Anthony Goldstein, Harrow, Middlesex (Det Forenede Kongerige), ved solicitor R. St. John Murphy, 3 King's Bench Walk, Inner Temple, London (Det Forenede Kongerige),

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af en afgørelse, der angives at være truffet af Kommissionen ved skrivelse af 21. januar 2000 til sagsøgerens advokat,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne R. M. Moura Ramos og P. Mengozzi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Sagsøgeren er britisk statsborger og bosiddende i Det Forenede Kongerige. Han er speciallæge i reumatologi. Ved skrivelse af 1. november 1994 mindede sagsøgerens advokat Kommissionen om, at High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, havde anmodet om, at Kommissionen tilsendte den visse oplysninger til brug for en for retten verserende sag mellem sagsøgeren og General Medical Council — den kompetente myndighed vedrørende uddannelse og anerkendelse af speciallæger i Det Forenede Kongerige.

2 Ved skrivelse af 7. december 1994 havde Kommissionen, som svar på den nationale domstols anmodning, fremsendt oplysninger til denne. Ikke desto

mindre anlagde sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. oktober 1999 sag med påstand om erstatning for den skade, som Kommissionen havde forårsaget ved ikke i behørigt omfang at have tilsendt den nationale domstol de oplysninger, den havde anmodet om. Retten frifandt Kommissionen, idet den fandt, at dette erstatningskrav fuldstændig savnede ethvert retsgrundlag (kendelse afsagt af Retten den 16.3.2000, sag T-262/99, Goldstein mod Kommissionen, ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser).

3 Ved skrivelser af 12. og 29. maj 1998 gjorde sagsøgerens advokat igen Kommissionen opmærksom på dennes forpligtelse til at tilsende den nationale domstol de oplysninger, som denne havde anmodet om i 1994. Kommissionen svarede ved skrivelse af 30. juli 1998, at den allerede havde efterkommet den nationale domstols anmodning, og at denne ikke havde givet udtryk for, at besvarelsen af anmodningen var utilstrækkelig.

4 Ved skrivelse af 3. december 1999 gjorde sagsøgerens advokat under henvisning til sin skrivelse af 1. november 1994 på ny Kommissionen opmærksom på dens forpligtelse til at forsyne den nationale domstol med oplysninger.

5 Ved skrivelse af 21. januar 2000 gav Kommissionen følgende svar:

»Deres skrivelse af [...] 3. december 1999 — som var adresseret til Kommissionens generalsekretær — vedrørende anmodningen fra den engelske nationale domstol i henhold til artikel 10 EF er blevet oversendt til mig til besvarelse.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på, at hr. Trojan's tidligere skrivelse af 30. juli 1998 [...] til Dem allerede behandler dette punkt.

Hvis De mener, at Kommissionen har yderligere oplysninger af betydning for sagen ved den nationale domstol, vil den korrekte fremgangsmåde for dr. Goldstein være at anmode High Court om at udbede sig oplysningerne [...]

Jeg håber, at dette afklarer situationen.

[...]«

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. februar 2000 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af afgørelsen, der angives at være truffet af Kommissionen ved ovennævnte skrivelse af 21. januar 2000. Han har ligeledes nedlagt påstand om, at det fastslås, at visse bestemmelser i Kommissionens forretningsorden er ugyldige.

7 Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagen afvises, og har subsidiært påstået frifindelse og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

8 I henhold til fast retspraksis er foranstaltninger med bindende retsvirkninger, som berører sagsøgerens interesser ved at ændre dennes retsstilling væsentligt, retsakter eller afgørelser, der kan anfægtes under et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF (Rettens dom af 18.12.1997, sag T-178/94, ATM mod

Kommissionen, Sml. II, s. 2529, præmis 53, og Rettens kendelse af 16.3.1998, sag T-235/95, Goldstein mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 37). Som følge heraf skal et annullationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse, der blot bekræfter en afgørelse, som ikke er blevet anfægtet inden for fristerne, afvises (Domstolens kendelse af 21.11.1990, sag C-12/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 4265, præmis 10, og Domstolens dom af 11.1.1996, sag C-480/93, Zunis Holding m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 14). En afgørelse er af rent bekræftende art, såfremt den ikke indeholder noget nyt i forhold til den tidligere afgørelse og ikke er blevet truffet på grundlag af en fornyet undersøgelse (Rettens ovennævnte kendelse af 16.3.1998 i sagen Goldstein mod Kommissionen, præmis 42).

9 Det bemærkes, at Kommissionens skrivelse af 21. januar 2000 til sagsøgers advokat for det første — uden fornyet undersøgelse — blot bekræfter Kommissionens standpunkt, der fremgår af skrivelsen af 30. juli 1998 vedrørende spørgsmålet om, hvilke oplysninger der skulle forelægges den pågældende nationale domstol, og for det andet blot oplyser sagsøgeren om den fremgangsmåde, han herefter skal følge, hvis han ønsker, at Kommissionen skal fremlægge yderligere oplysninger for en national domstol. Skrivelsen af 21. januar 2000 kan derfor ikke betragtes som en retsakt med bindende retsvirkninger, der ændrer sagsøgerens retsstilling væsentligt. Første del af skrivelsen er faktisk rent bekræftende, og dens anden del indeholder kun angivelser af rent oplysende karakter, hvilket sagsøgeren også erkender i punkt 21 i sin stævning.

10 I denne forbindelse bemærkes, at reglen om, at en beslutning, der er rent bekræftende, ikke kan anfægtes gennem søgsmål, bygger på hensynet til ikke at lade udløbne søgsmålsfrister genoplive (Rettens dom af 16.9.1998, sag T-188/95, Waterleiding Maatschappij mod Kommissionen, Sml. II, s. 3713, præmis 108). I denne sag har sagsøgeren ved skrivelsen af 3. december 1999 — i stedet for at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af det standpunkt, som Kommissionen i sit svar på skrivelsen af 1. november 1994 fra sagsøgerens advokat tidligere havde indtaget vedrørende den nationale domstols anmodning om oplysninger — endnu en gang henvist til den tidligere omtalte anmodning uden at nævne, at der skulle foreligge en ny anmodning fra den nationale domstol. Som følge heraf blev Kommissionen ved skrivelsen af 3. december 1999 vedrørende dens påståede forpligtelse til fremlægge oplysninger for den nationale domstol

blot endnu en gang gjort opmærksom på den tidligere anmodning om oplysninger, som Kommissionen allerede havde taget stilling til. Da skrivelsen af 3. december 1999 ikke udgør en ny omstændighed, kan skrivelsen af 21. januar 2000 således ikke betragtes som resultatet af en undersøgelse af en ny anmodning.

11 Det fremgår i det hele af det anførte, at skrivelsen af 21. januar 2000 ikke er en foranstaltning, der kan anfægtes i henhold til artikel 230 EF. Desuden bemærkes — hvilket sagsøgeren korrekt gør opmærksom på i punkt 13, 14 og 15 i sin stævning — at den ulovlighedsindsigelse, som sagsøgeren i henhold til artikel 241 EF har gjort gældende over for visse bestemmelser i Kommissionens forretningsorden, er fremført til støtte for hans påstand om annullation af den afgørelse, der hævdes at foreligge ved skrivelsen af 21.1.2000, hvorfor den kun ville kunne påkendes, hvis annullationssøgsmålet kunne påkendes.

12 Som følge heraf må søgsmålet i det hele afvises som åbenbart ugrundet, uden at sagens behandling fortsættes, i overensstemmelse med artikel 111 i Rettens procesreglement.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I denne sag har Kommissionen nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og skal derfor pålægges at betale sagens omkostninger.

14 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, andet afsnit, kan Retten pålægge endog en vindende part at erstatte den anden part de udgifter, som skønnes at være påført modparten unødvendigt eller af ond vilje. Udgifter forbundet med et søgsmål, der i sig selv er anlagt unødvendigt eller af ond vilje, betragtes som udgifter af denne art. Det bemærkes, at denne sag må anses for at være anlagt af ond vilje. For det første er den særdeles uoverlagt, idet det hermed søges fastslået, at Kommissionen har givet utilstrækkelige oplysninger som svar på en anmodning fra en national domstol, selv om institutionens påståede retsstridige adfærd går tilbage til 1994, og sagsøgeren — i lyset af de tidligere søgsmål han havde anlagt — vidste eller burde have vidst, at Kommissionens bekræftende stillingtagen under alle omstændigheder ikke kunne anfægtes ved et annullationssøgsmål ved Retten (jf. især kendelsen af 16.3.1998 i sagen Goldstein mod Kommissionen). Dernæst afslører baggrunden for den foreliggende sag i sig selv ond vilje hos sagsøgeren, idet denne fortsatte med at fremsende skrivelser med stort set samme indhold til Kommissionen på trods af, at Kommissionen for længst havde taget klar stilling til spørgsmålet, der var omhandlet i disse skrivelser. Endelig bliver formodningen om ond vilje i denne sag yderligere bestyrket af den omstændighed, at sagen ligger i forlængelse af en række sager anlagt af sagsøgeren på samme uovervejede måde, dels med påstand om en erstatning på 100 000 EUR for det tab, som Kommissionens påståede utilstrækkelige samarbejde med den nationale domstol skulle have medført, dels vedrørende begæringer om foreløbige forholdsregler over for Kommissionens påståede retsstridige adfærd (kendelsen af 16.3.2000 i sagen Goldstein mod Kommissionen; kendelser afsagt af Rettens præsident den 15.12.1999, sag T-262/99 R-I, Goldstein mod Kommissionen, den 24.1.2000, sag T-262/99 R-II, Goldstein mod Kommissionen, og den 10.4.2000, sag T-262/99 R-III, Goldstein mod Kommissionen, ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser).

15 Under disse omstændigheder bør sagsøgeren pålægges at erstatte samtlige de udgifter, som Kommissionen har haft i forbindelse med behandlingen af sagsøgerens anmodninger (jf. ovenfor i præmis 3-6).

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger og erstatter samtlige de udgifter, som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har haft i forbindelse med behandlingen af sagsøgerens anmodninger, der ligger til grund for nærværende sag og er genstand for denne.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 2000.

H. Jung — Justitssekretær

V. Tiili — Afdelingsformand